

[Den fg. formand.]

Medlem af folketinget Christophersen har meddelt mig, at han ønsker til handelsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren fremme brugen af de statslige låne- og garantiordninger til håndværk og industri?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat) [af Lembourn m. fl.].

Lovforslaget (nr. 14) findes i tillæg A. sp. 311, fremsættelsen i tidenden sp. 407).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Grünbaum): Efter de gældende regler skal kildeskattebeløb, opkrævet af arbejdsgiverne i løbet af en måned, indbetales senest den 10. i den følgende måned. Efter det foreliggende lovforslag skal der derimod kun ske indbetaling en gang hvert kvartal. Et af formålene med lovforslaget er, således som det også fremgår af både fremsættelsestale og bemærkninger, at give arbejdsgiverne en længere, og jeg kan også sige en betydelig længere kredit med afregningen af de kildeskattebeløb, som — og det vil jeg gerne understrege — er opkrævet hos lønmodtagerne.

Den nuværende månedsafregning medfører, at arbejdsgiverne i gennemsnit opnår godt en halv måneds kredit. En overgang til kvartalsafregning vil således forøge arbejdsgivernes gennemsnitlige kreditfrist med en måned, og det vil selvfølgelig komme arbejdsgiverne til gode i form af øgede renteindtægter.

Forslagsstillerne hævder nu, at dette vil give en mere rimelig godtgørelse for udgifterne ved administrationen af kildeskatten. Man giver ikke nogen begrundelse for, at den ene kreditfrist er mere rimelig end den anden, men det er klart, at arbejdsgiverne får større dækning, efter min mening overdækning, ved denne ordning.

I realiteten går lovforslaget ud på, at der af lønmodtagernes skattepenge nu skal ydes arbejdsgiverne et meget betydeligt rentefrit lån. For tiden udgør de månedlige indbetalinger af A-skat omkring 2 milliarder kr., og heraf indbetales ca. 1.400 mill. kr. af private arbejdsgivere og andre indeholdelsespligtige inden for det private erhvervsliv, og resten, ca. 600 mill. kr., indbetales af stat og kommuner.

Jeg vil gerne sige lidt om provenutabet. Overgangen til kvartalsafregning skal efter lovforslaget ske den 1. april 1972. Til den tid vil der altså blive et slip i erhvervslivets indbetalinger til kildeskattedirektoratet. I april måned vil indbetalingerne gå ned med over 900 mill. kr. og i maj med ca. 460 mill. kr. Derefter vil der så naturligvis måned for måned blive indbetalt omtrent samme beløb, som hvis vi bevarer den nuværende månedlige afregning. Men provenutabet i de to første måneder bliver ca. 1.400 mill. kr., som altså stilles til rådighed for erhvervslivet. Man må nok spørge: hvordan har forslagsstillerne, hvordan har de konservative tænkt sig, at der skal skaffes dækning for dette meget betydelige provenutab? Hvem skal betale? Hvordan skal pengene skaffes? Så længe den enkelte virksomhed fortsætter med sine lønudbetalinger, vil kreditten løbe videre, og derfor kan man sige, at for erhvervslivet som helhed betyder dette lovforslag et varigt lån på 1,4 milliarder kr. Samtidig vil renterne af en måneds skat fra lønmodtagerne tilfalde erhvervslivet, og med de nuværende udlånsrenter svarer det til op imod 150 mill. kr. Men gevinsten derved bliver jo ikke ligeligt fordelt, tværtimod. Mindre håndværkere og detailhandlere vil jo knap få en hundredkroneseddel årlig, medens de store erhvervsvirksomheder vil kunne opnå en rentegevinst på over 100.000 kr. årlig, altså en meget ulige fordeling.

Den meget store kreditydelse vil derudover betyde en mærkbar lempelse af den stramme pengepolitik. Det er vel i sig selv betænkeligt, og helt mærkværdigt er det, at forslagsstillerne nu vil til at bruge kildeskatten som led i pengepolitikken. Hvis man mener, at erhvervslivets likviditet er for ringe, må det da være Nationalbankens opgave at bøde herpå. Det er en højst ejendommeligt og uacceptabel argumentation,